

urigtigt i finansiel Henseende at udskyde Aabningen en hel Sommer for blot at gøre et mindre Arbejde færdigt. Det er ingenlunde af Hensyn til Beboerne jeg siger dette; men saafremt det virkelig er finansielt rigtigt fra Statens Side at paakynde Aabningen, ser jeg ikke, hvorfor man skal udskyde det.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) talte i meget blide, smukke, jeg kunde vel sige patriotiske Ord om den forløbne Tid og om Fremtiden. Jeg er ham virkelig taknemmelig for den moderate Maade, hvorpaa han her udtalte sig, jeg synes, det vidner om, at der hos det ærede Medlem virkelig er en Lyst til at faa Arbejdet bedre i Gang, end det har været under den lange Forsfatningskamp. Men det ærede Medlem angav jo intet som helst positivt, hvorpaa man kunde støtte en bestemt Forventning om noget andet, end hvad der hidtil har fundet Sted. Det er ganske vist, at man efter den lange Forsfatningskamp fra alle Sider synes tilbøjelig til at glæde sig over Freden; men naar det ærede Medlem nu vil have en bestemt Garanti for, at slikt ikke gentager sig — jeg forstod ham, som om han vilde have bestemte Erklæringer fra alle Sider om, at det, man fremfor alt vilde, var aldrig nogen Sinde at begynde en Kamp under disse Former igen — saa forekommer det mig, at der ikke foreligger tilstrækkeligt af Kendsgerninger til derefter at yde en saadan Garanti. Vi kunne alle arbejde derpaa, og jeg for mit Vedkommende betragter det og har altid betragtet det som en Selvfølge, som det eneste rigtige og naturlige, om vi kunne gennemføre Forsfatningen i den Forstand, som vore Forfædre have forstaaet den. Men de Banfeligheder, som nødvendigt maatte optaarne sig ved dette Spring fra Absolutismen i 1849 ud i den mest almindelige Valgret, kan man ikke komme bort fra ved venlige Ord, der maa positive Handlinger til fra alle Sider og ikke mindst fra det ærede Medlems og hans Venners Side. Det kan ikke nytte at komme tilbage til Diskussionen om, at naar vi blot anerkende Nejestorien, saa er alt godt igen; der maa noget andet og mere positivt til, der maa haade god Vilje og Evne til at faa dette Samarbejde i Gang. Jeg tror, det ærede Medlem kan regne paa, at alle, der høre til den Side i Salen, som jeg hører til, ville gøre deres bedste i den Henseende.

H. Hansen: Det Spørgsmaal, der er rejst om, hvad Staten vil og kan gøre for vore Eksportforhold baade paa Jærnbane og paa Dampskib, er et Spørgsmaal af meget stor Vigtighed. Jeg tror, Staten

her bør gøre alt, hvad der kan gøres. Vi maa nemlig huske paa, at selv om Staten ogsaa skal ofre en ikke lille Sum paa Løsningen af denne Opgave, saa er denne Sum ikke tabt, den kommer jo ikke ud af Landet. Den kommer nok i første Linie os Landmænd til Gode; men den vandrer hurtigt tilbage til andre Erhverv. Vi Landmænd ere jo desværre for Tiden saaledes stillede, at de Penge, vi faa hjem ved Salget af vore Produkter, have vi stadig stærkere Brug for, ja, vi kunne desværre sige, at vi have Brug for mere, end vi faa hjem, hvad der for Resten ikke er saa underligt, da vore Indtægter gennem de nuværende lavere og lavere Produktpriser hvert Aar blive mindre, samtidig med at vore Udgifter blive større. Jeg skal ikke her komme ind paa at skildre Landbrugets daarlige og uheldige Forhold for Tiden — der vil maasse senere her i Salen blive Beslighed dertil — jeg skal blot i Dag berøre, hvad der nærmest angaar vore Eksportforhold. Vi Landbrugere have i Nutiden haft flere og store Opgaver, og jeg tror ogsaa, vi have vist, at vi have haft Dygtighed til at løse disse Opgaver. En af disse Opgaver har været den, at vi fra Kornsalg skulde gaa over til at fremstille forædlede dyrkede Produkter. Det har fordret ikke saa lidt Dygtighed og Paapassenhed i alle Retninger, og det har da ogsaa været den Drift, som hidtil har ydet os Sonnen for vort Arbejde. Men denne Drift er nu ikke lønnende længere. Vi have vel naaet det Maal at frembringe gode og fine Produkter, men vi skulle ogsaa have dem solgte og helst til de størst mulige Priser. Men for at naa dette, er det absolut nødvendigt, at vi kunne faa dem paa Verdensmarkedet saa hurtigt og i saa frisk Tilstand som muligt, og for at dette kan ske, mener jeg — jeg tænker her særlig paa to af vore vigtigste Udførselsartikler, nemlig Smør og Flæsk — at det er nødvendigt at arbejde hen til, at vi kunne faa disse to Produkter affendte i isaffølede Bogne baade paa Jærnbane og i Dampskibe, ligesom jeg ogsaa mener, at det vil være heldigt, at vi kunne faa en hyppigere Dampskibsforbindelse med Esbjerg. Jeg betragter Esbjerg som Danmarks og særlig som Sjællands naturligt Udførselshavn for det engelske Marked. Esbjerg byder Fordelse, som ingen af Østlystens Havne ere i Besiddelse af. For det første er det den hurtigste og naturligtste Vej til det engelske Marked, og for det andet er den, hvad vi kunne kalde, isri, idet den saa godt som aldrig tillægges med Is, hvad vi jo ved er en stor og væsentlig Fordel. Jeg vil haabe, at den høje Regering tillige